

OPENINGSREDE
UITGESPROKEN DOOR Dr. H. DE GROOT

Mijnheer de Vertegenwoordiger van den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen,

Het Comité tot herdenking van het 50-jarig bestaan van het Universitair Tandheelkundig Onderwijs beschouwt het als een hooge eer, dat terwijl Zijne Excellentie verhinderd is hier te zijn, Zijne Excellentie U als Zijnen Vertegenwoordiger naar deze plechtigheid afgevaardigd heeft, en heet U als zoodanig hartelijk welkom.

Dat Zijne Excellentie het voorzitterschap van het Eere-Comité heeft willen aanvaarden, heeft het Comité tot grooten dank verplicht.

De groei van het onderwijs in de tandheelkunde is voor de steeds meer gewaardeerde tandheelkundige hulp van de grootste beteekenis, niet alleen van de tandheelkundige hulp in engeren zin, maar vooral ook is het onderwijs in de tandheelkunde van groeiende beteekenis voor het bestrijden van ziekten van het menscheijk lichaam.

De belangstelling van Zijne Excellentie, als hoogste autoriteit op het gebied van onderwijs, kan door ons niet voldoende gewaardeerd worden en is zeker het bewijs, hoezeer het onderwijs in de Tandheelkunde een open oor bij Zijne Excellentie zal blijven vinden.

Namens het Comité mogen wij U verzoeken, den Minister voor de bewezen eer van Zijne vertegenwoordiging bij deze

Dr. H. de Groot.

plechtigheid, onzen diepgevoelden dank te willen overbrengen.

Mijne Heeren Curatoren dezer Universiteit,

Dat U dezen, voor de tandheelkunde in ons land en voor de Universiteit, zoo gedenkwaardigen dag met ons wilt medeherdenken is vanzelfsprekend.

Uwe groote belangstelling in alles, wat de Universiteit in haar geheel of in hare onderdeelen betreft, is bekend. Wij zijn uitermate verheugd, dat U deze plechtigheid wilt bijwonen en hierdoor van Uwe voortdurende belangstelling blijk geeft in het onderwijs, door een groot deel der studenten aan de Utrechtsche Universiteit gevolgd.

Mijnheer de Secretaris van Curatoren,

Te goed is U op de hoogte met de vele moeilijkheden, die het Tandheekundig Onderwijs legt op den weg van den Secretaris van Curatoren, dan dat U niet met ons verheugd zoudt zijn te herdenken, dat 50 jaar velen dezer moeilijkheden werden overwonnen.

Aan U en aan Uw onvergetelijken ambtsvoorganger Jhr. Mr. J. F. Hooft Graafland, zijn wij zeer veel dank verschuldigd voor de wijze, waarop U steeds de belangen van ons onderwijs heeft willen voorstaan. Het zal U niet onverschillig zijn te vernemen, dat wij naast een dankbaar hart voor het verleden, voor de toekomst een hoopvol oog op U gericht houden.

Dat de *Rector-Magnificus* der Universiteit een plaats in het Eere-Comité heeft willen aanvaarden, heeft ons ten zeerste tot waardeering verplicht; aanvaardt U onzen dank voor Uwe welwillendheid.

Mijne Heeren Professoren van de Faculteit der Geneeskunde,

Het onderwijs in de tandheelkunde is voor een groot deel aan Uwe zorgen toevertrouwd. Zonder Uwen steun zoude dit

onderwijs minder doordrongen zijn van den zoo noodzakelijken wetenschappelijken zin. Wij weten, dat U aan het onderwijs in de Tandheelkunde Uwe beste krachten wilt geven. Moeilijkheden van velerlei aard, welke in dit uur niet gemoreerd behoeven te worden, staan U bij herhaling in den weg, om aan de wenschen van het onderwijs te kunnen voldoen. Mogen wij, naast onzen dank voor het vele, dat U voor het onderwijs in de tandheelkunde heeft gedaan, de wensch voegen, dat de medewerking door U steeds verleend, gedurende de ontwikkeling van het Tandheelkundig Onderwijs in de laatste decennia, bij de verdere zoo noodzakelijke uitbreiding van dit onderwijs, weinige bezwaren zal ontmoeten. Alleen door Uwe hulp zal het mogelijk blijven dat de tandheelkunde zich als onderdeel der geneeskundige wetenschap verder zal ontwikkelen.

Tenslotte zij het ons vergund tot de *Oud-Lectoren* en de Lectoren een woord van groote erkentelijkheid te richten voor hetgeen deze deden voor de ontwikkeling van het onderwijs in de tandheelkunde en de opleiding der tandartsen.

Het ligt niet in mijne bedoeling te spreken over hetgeen, dank zij Uwe stuwkracht, bereikt is in de latere jaren, dit kan worden overgelaten aan hen, die volgende gedenkwaardige tijdstippen herdenken. Een enkele uitzondering zij mij toegestaan en wel meenen wij bij deze plechtigheid in het bijzonder te mogen herdenken, hetgeen de Lectoren *Dr. Th. Dentz*, *J. E. Grevers* en *Dr. J. A. W. van Loon* geweest zijn voor het onderwijs in de tandheelkunde.

Dat Dr. Theodoor Dentz op 87-jarigen leeftijd de huidige herdenking met ons mag medevieren, stemt ons tot bijzondere vreugde.

Aan Lector Grevers roepen wij hier onzen dank toe voor het vele, dat hij op het gebied der Nederlandsche tandheelkunde en vooral op het gebied der Internationale tandheelkunde heeft verricht.

Aan Lector Dr. J. A. W. van Loon onze hartelijke geluk-

wenschen bij de zoo eervolle onderscheiding, hem dezen dag uitgerekte.

Mogen de Oud-Lectoren Dentz en Grevers nog vele jaren de ontwikkeling van het vak hunner voortdurende liefde gadeslaan, en doctor van Loon nog vele jaren een werkzaam aandeel houden in het tandheelkundig onderwijs.

Hooggeachte Collegae, Dames en Heeren Studenten
in de Tandheelkunde.

Uw vreugde over het 50-jarig bestaan van het Vak van Onderwijs door U uitverkoren is een uiting van dankbaarheid, waarin zeker door allen, die hun werkkring bij dit onderwijs gevonden hebben, een bewijs zal gezien worden, dat de arbeid aan het onderwijs besteed, in goede aarde is gevallen. Moge dit onderwijs rijpe vruchten dragen.

Dames en Heeren!

Vóór 50 jaren, op 28 September 1877, werd Doctor Th. Dentz benoemd tot Lector aan de Rijks-Universiteit te Utrecht.

Door deze benoeming werd uitvoering gegeven aan de wet van 1876, waarbij het onderwijs in de tandheelkunde aan de R. U. te Utrecht werd ingesteld, en is voor Oud-Leerlingen en Leerlingen van het tandheelkundig Instituut de aanleiding ontstaan tot de herdenking van heden.

In dit gedenkwaardig uur zal U gesproken worden van de belangrijkste gebeurtenissen, welke in de halve eeuw, dat het Universitair Tandheelkundig Onderwijs bestaat, hebben plaats gevonden.

Vóór het tijdvak, dat wij thans herdenken, was de Tandheelkunde in Nederland nog op zoodanig primitieven trap van ontwikkeling, dat eenigszins belangrijke literatuur ¹⁾ ontbreekt.

¹⁾ Zie Bisseling. Tijdschrift voor Tandheelkunde 1921.

De afwijkingen in het menschelijk lichaam, waarbij de ziekten van het tandenstelsel een oorzakelijken rol spelen, waren nog weinig of in het geheel niet bekend, de mogelijkheden der techniek nog te beperkt en daarbij de menschelijke geest nog te weinig doordrongen van de behoefte aan tandheelkundige verzorging, dat de vraag naar verzorging van het gebit alleen een vraag was van de beter gesitueerden.

Nog tientallen van jaren moesten verloopen, alvorens het verband tusschen afwijkingen in het gebit en den algemeenen gezondheidstoestand meer bekend werd, de ontwikkeling der techniek zooverre gevorderd was, dat schier elk vraagstuk, hierop betrekking hebbende, kon worden opgelost en vooral ook de meening met een zeker gevoel van schaamte bij gebrek aan natuurlijke hulpmiddelen van kunstmiddelen gebruik te maken, kon worden overwonnen.

Het was begrijpelijk, dat onder deze omstandigheden de Wet van 1865, waarbij het uitoefenen der tandheelkunde uitsluitend werd toegestaan aan de medici, slechts weinigen bereid vond dit speciale vak te gaan beoefenen. Hieraan zal wel niet vreemd zijn geweest, dat de tandheelkunde nog uitgeoefend werd door niet academisch geschoolde tandmeesters.

De Tandheelkunde was niet in aanzien bij de geneesheeren, een euvel, dat in 1865 reden van bestaan had.

Tot de weinigen, die de Tandheelkunde als speciaal vak uitoefenden, behoorde onze nestor Dr. Th. Dentz, die door deze daad de Tandheelkunde in Nederland grooten dienst heeft bewezen.

Terwijl de eerste tandheelkundige school reeds in 1839 was gesticht: „The Baltimore College of Dental Surgery” ¹⁾ bestond er hier te lande in 1865 nog geene officieele gelegenheid om zich in dit vak te bekwamen.

Teneinde eenigszins te kunnen voorzien in de leemten aan onderwijsgelegenheid voor verschillende speciale vakken, waaronder de Tandheelkunde, stichtten in dit jaar Dr. Th.

¹⁾ A. A. Hamer. Handelingen v. h. Ned. Tandh. Genootschap 1900/05. pag. 35.

Dentz, Dr. A. A. Land, Dr. P. Q. Brondgeest, Dr. A. P. van Mansveld en Dr. H. Snellen de „Kliniek tot herkenning en genezing van tandziekten, oorziekten, huidziekten, keel- en borstziekten, kinderziekten, vrouwenziekten,”¹⁾ met het doel:

- 1e. het verleenen van kosteloze hulp aan minvermogenden,
- 2e. aan geneeskundigen en candidaat-geneeskundigen de gelegenheid te geven de speciale vakken der heekunde te zien toepassen.

De onkosten van een en ander werden uit particuliere giften bestreden.

Op de z.g.n. Kliniek, onder leiding van Dr. Snellen gesticht, bleek weldra de tandheelkundige hulp zeer te worden gewaardeerd, hoewel de omstandigheden, waaronder de Kliniek staande werd gehouden verre van gunstig waren.

De stedelijke regering was de Kliniek zeer goed gezind, en gaf hare toestemming voorwaardelijk gebruik te maken van het cholera-hospitaal aan het Begijnhof.

Slechts korten tijd kon deze goedgunstige beschikking worden genoten, daar reeds in April 1866 de cholera in Utrecht uitbrak. Het sprak vanzelf, dat de in bruikleen afgestane localiteiten voor hunne oorspronkelijke bestemming, het verplegen van choleralijders, in gebruik moesten genomen worden, zoodat de kliniek haar eerste woning moest ontruimen, na haar enkele maanden te hebben bewoond.

De toenmalige Directeur der Kliniek, Dr. H. Snellen was zoo gelukkig reeds na 3 dagen van B. en W. der Gemeente Utrecht toestemming te verkrijgen het Gebouw „het IJzeren Hek” in de Breedstraat in gebruik te mogen nemen.

In deze primitieve inrichtingen mocht de Kliniek een voortdurend groeiend aantal patiënten hulp verleenen; dat van de Tandheelkundige behandeling een goed gebruik werd gemaakt, toonde het voortdurend stijgend aantal patienten.

De kliniek beantwoordde aan het eerste doel van haar bestaan, n.l. het verleenen van hulp aan minvermogende lijders,

¹⁾ Dr. H. Snellen. Verslag over het eerste 5-jarig bestaan van de kliniek tot herkenning en genezing van Tandziekten, enz. 1871.

doch het tweede doel, de opleiding van geneeskundigen en candidaat-geneeskundigen, mocht geen succes oogsten.

Het voorbeeld van Dr. Dentz vond weinig navolging, waardoor groote behoefte aan academisch geschoolde beoefenaars der Tandheelkunde ontstond. De wetgeving van 1876 bracht hierin verbetering door de wederinvoering van den afzonderlijken stand van tandmeester, doch thans werd de academische scholing tot een minimum gereduceerd: tot het afleggen van examina in de Tandheelkunde werd geen voorbereidend onderwijs gevorderd en den tandmeester werd een zeer verlicht examen afgenomen.

Onder het pseudoniem „Herodotus” heeft Dr. Dentz, die steeds heeft gepleit voor de ontwikkeling der tandheelkunde in medische richting op de groote tekorten bij deze tandheekundige wetgeving gewezen; het volgend jaar, op 28 Sept. 1877 werd hij belast met de uitvoering dezer wet, door zijne benoeming tot Lector aan de R. U. te Utrecht, om onderwijs te geven in de Tandheelkunde, waarbij de a.s. tandmeesters als toehoorders, niet als studenten, konden worden toegelaten.

Het aantal toehoorders (in den vervolge in dit geschrift gemakshalve met den naam „student” betiteld) bleef in de eerste jaren zeer gering, hetgeen ten deele moet worden toegeschreven aan de gebrekkige omstandigheden waaronder het onderwijs moest worden gegeven, zoodat de studenten in de Tandheelkunde hunne opleiding meestal in het Buitenland genoten, en slechts tijdelijk de colleges en demonstraties te Utrecht bijwoonden. In het bijzonder waren Engeland en Amerika, een enkele maal Duitschland en Frankrijk gezocht

De oorzaak van het geringe aantal studenten was echter niet alleen te zoeken in den toestand bij het onderwijs, de vraag naar tandheekundige hulp moest zich nog ontwikkelen, zoodat de behoefte aan een groot aantal tandmeesters niet bestond.

Nadat de behoefte aan tandheekundige hulp meer werd gevoeld, groote vorderingen in de tandheekundige techniek waren gemaakt en belangrijke verbeteringen in de wetgeving

en in de onderwijsgebouwen waren aangebracht, werd het studenten-aantal grooter en nog in het jaar 1901—1902, dus 25 jaar na de stichting van het betreffende onderijs, bedroeg het aantal studenten slechts 23.

Het in 1879 gestichtte Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap heeft veel arbeid verricht tot het wekken van belangstelling voor de tandheelkunde en velerlei pogingen in het werk gesteld de wetgeving van 1876 te doen herzien, en bij het ontwerp tot wijziging van deze Wet den Minister met zeer goed gedocumenteerde adviezen ter zijde gestaan ¹⁾, tot verkrijging eener meer gefundamenteerde opleiding der toenmalige tandmeesters.

Wellicht hebben de pogingen van het genootschap ertoe geleid, dat de Wet van 1876 na 16 jaren van kracht te zijn geweest, in 1892 werd gewijzigd.

De nieuwe wetgeving van 1892 mocht voldoen, wat betreft de toelating tot de Tandheelkundige examina, de tandheelkundige examina zelf waren onvoldoende geregeld.

Wederom was het Dr. Dentz, die wees op de noodzakelijkheid, het candidaatsexamen in de Geneeskunde verplichtend te stellen voor de toelating tot de examina in de tandheelkunde.

Bij de stichting van het Universitair Onderwijs in de Tandheelkunde was men niet bekend met de eischen, die dit onderwijs stelt aan ruimte, en met de kosten van het bedrijf.

Het onderwijs werd in 1877 ondergebracht in een huis aan de Neude, op de plaats, waar thans het Post- en Telegraafkantoor is verzezen, een verblijf, dat niet voldeed aan geringste eischen, aan een onderwijsinrichting te stellen.

Een betere aera voor de Tandheelkunde brak aan, toen den 21sten October 1895 het Gebouw aan de Wittevrouwenstraat in gebruik mocht genomen worden.

Het was destijds Dr. Dentz een groote genoegdoening na

¹⁾ Dentz. Het tegenwoordig standpunt der Tandheelkunde. Rede, gehouden bij de inwijding van het Tandh. Instituut der R. U. te Utrecht, den 21 October 1895.

een 30-jarig verblijf in voor het onderwijs ongeschikte lokaliteiten, eene behoorlijke huisvesting voor zijn onderwijs verkregen te hebben.

Het meubilair was echter te sober, de meest gebruikelijke instrumenten ontbraken, voor de vervaardiging van kunstgebitten waren geen hulpmiddelen aanwezig.

Daarbij bestond het onderwyzend personeel uit een Lector en een Assistent.

Door de studenten werden gelden bijeengebracht, om de noodige hulpmiddelen te kunnen verschaffen, en werd het mogelijk de oefeningen in techniek in het Instituut te houden.

Met de quantiteit, niet de qualiteit der onderwijskrachten, was het aan het einde der vorige eeuw nog droevig gesteld.

Dr. Dentz wees hierop bij de opening van het Instituut aan de Wittevrouwenstraat in 1895. Ook onze zoo betreurde Dr. C. van der Hoeven berichtte hieromtrent in eene brochure ¹⁾ over „het Tandheelkundig Onderwijs en de Tandheelkundige Wetgeving”.

Kenmerkend is de volgende zinsnede:

„sinds 21 October 1895 bezitten we een gebouw, dat voldoende lokalen bevat om in de behoeften van het onderwijs te voorzien. Maar van het gebouw kan de student in de tandheelkunde niet leeren; er zijn onderwijskrachten noodig, die hem stap voor stap leiden om de vele moeilijkheden te overwinnen, die de subtiele tandheelkundige operaties aanbieden; vakmannen, die hem inwijden in de beginselen, waarop die operaties berusten. En die onderwijskrachten zijn aan ons Instituut ten eenen male onvoldoende.

Reeds spoedig na de invoering van de wet van 1892 werd gewezen op de gebrekkige eischen, gesteld bij de Examina in de Tandheelkunde.

De namen Dentz, Anema, Coebergh, Hamer, van der Hoe-

¹⁾ Dr. C. van der Hoeven. Tandheelkundig Onderwijs en Tandheelk. Wetgeving in Nederland. 1898.

ven, e.a. vindt men in de periode 1895—1905 in de Handelingen van meergenoemd Genootschap, als de schrijvers van belangrijke artikelen, waarbij op de gebreken, welke aankleefden aan het Onderwijs en aan de Examineischen werd gewezen.

Wellicht onder den invloed van genoemde geschriften en van de besprekingen in het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap werd in 1906 eene Staatscommissie, onder voorzitterschap van Prof. Dr. H. Zwaardemaker ingesteld, ten einde eene wetswijziging voor te bereiden.

De commissie kwam tot de conclusie: de student in de Tandheelkunde wordt tot de tandheelkundige examina toegelaten na het med. candidaatsexamen of het tweede natuurkundig examen met goed gevolg te hebben afgelegd, eene conclusie, volkomen overeenstemmend met den door Dr. Dentz steeds verdedigden eisch.

Tevens besloot de Commissie, daar het studenten-aantal voortdurend steeg, dat een nieuw Tandheelkundig Instituut noodzakelijk was, en wel van zoodanigen bouw, dat in de eerste decennia in de behoefte was voorzien en geen uitbreiding noodig zoude zijn.

Uit de conclusie dezer commissie bleek wederom overtuigend, welke groote waarde werd gehecht aan de vermeerdering der medische kennis voor den tandarts; de eigenaardige situatie bij de tandheelkunde, aan de eene zijde een technisch vak bij uitnemendheid, aan de andere zijde uitoefenen dezer technische werkzaamheden in de levende organen van den mensch, zal steeds het dilemma doen verrijzen: Medische of technische opleiding en zeer zeker eischt het ruim inzicht in den aard der werkzaamheden, om de juiste richting of de juiste doseering van beide richtingen, aan te wijzen.

De voorstellen van de commissie mochten echter geen succes oogsten, een voorstel tot herziening der Tandheelkundige Onderwijswetgeving der Universiteiten van Amsterdam en Groningen werd aanvaard, waarbij de student in de tandheelkunde direct tot het theoretisch tandheelkundig examen

kon worden toegelaten, onder overlegging van het Diploma H. B. S. met 5 jarigen cursus, of Staatsexamen B. Deze, in 1913 aangenomen wet is thans nog de richtsnoer van het onderwijs.

Wat den bouw van een nieuw instituut betrof, mocht de commissie zich verheugen in de toezegging tot nieuwbouw.

Na gedurende 31 jaren met groote liefde en zeldzamen tact het Tandheelkundig Onderwijs te hebben geleid, werd Dr. Dentz in 1908 door Lector-Directeur J. E. Grevers, tandarts en Privaat-Doцент aan de Gemeentelijke Universiteit te *Amsterdam*, opgevolgd.

Lector Grevers was zeker wel één der meest aangewezen personen om tot dit ambt te worden uitverkoren. Reeds mocht hij groote bekendheid verwerven door zijn wetenschappelijk werk. De notulen der vergaderingen van het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap bevatten steeds meer artikelen van zijn hand, die nieuw licht wierpen op verschillende gebieden der Tandheelkunde; in buitenlandsche vereenigingen was Grevers een zeer bekend en zeer gezien gast.

Talrijk zijn de reizen, die hij aflegde, zoowel binnen verschillende landen van Europa, als naar en in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, steeds weer met hetzelfde doel, de Tandheelkunde als wetenschap te propageeren.

Onmiddellijk, nadat Lector Grevers zijn ambt had aanvaard, werd hem de verantwoordelijke taak opgedragen, een nieuw Tandheelkundig Instituut te ontwerpen, het thans nog in gebruik zijnde Instituut „Payenborgh”. In 1911 in gebruik genomen noodzaakte de enorme toename van het aantal studenten, verschillende malen z.g. tijdelijke voorzieningen.

De, ten gevolge der mobilisatie ingetreden daling in het aantal mannelijke studenten, trad als redder in het plaatsgebrek op. Na de demobilisatie brak het chronisch ziekteproces, waaraan het Tandheelkundig Onderwijs leed vanaf zijne instelling, n.l. ruimtegebrek, opnieuw uit.

Niet alleen in de onderwijsgebouwen werd, mede door den zorg van Lector Grevers, voorzien, ook het docerend en

overige personeel eischte zijnen vollen aandacht, en mocht onder zijn beheer worden uitgebreid door de benoeming (1911) tot Lector van de Heeren P. J. J. Coebergh, J. A. W. van Loon, en I. E. J. de Vries, aan welk College in 1912 Lector B. R. Bakker werd toegevoegd.

Lector Grevers heeft met vele moeilijkheden te kampen gehad, hetgeen, gezien de snelle ontwikkeling van het Tandheelkundig Onderwijs sedert zijn ambtsaanvaarding, en de sterke toename van het aantal studenten (die vanaf dezen tijd als student, en niet meer als toehoorder werden toegelaten), niet te verwonderen is. In 1917 legde Lector Grevers het Directoraat neer, om te worden opgevolgd door Lector Dr. van Loon als Tijd. Directeur, die het volgende jaar het Directoraat aan spreker overdroeg.

Lector Grevers kan met veel voldoening terugzien op hetgeen door hem is verricht in het belang van het Tandheelkundig Onderwijs. Gedurende zijn Directoraat zijn de verschillende afdelingen van dit Onderwijs tot grooten bloei gekomen door de toewijding der Lectoren, en thans nog wordt voortgebouwd op de destijds gelegde fundamenten.

In 1925 verliet Lector Grevers het Onderwijs.

Inmiddels waren door het heengaan van de Lectoren Coebergh (1915) en de Vries (1918) vacatures ontstaan, die tijdelijk vervuld werden, totdat in 1920 in de vacatures werd voorzien door de benoeming van Lector Mej. J. G. Schuiringa, en Lector J. W. Switters.

Tengevolge der demobilisatie was het aantal studenten schrikbarend toegenomen, terwijl deze toename, tengevolge der heerschende malaise in vele andere, vooral technisch getinte, vakken, blijft aanhouden.

De voortdurende stroom van studenten, thans 345, is oorzaak, dat de strijd tegen plaatsgebrek bleef voortduren, telkens onderbroken met een z.g. tijdelijke voorziening.

Het eischt den grootsten zorg van het doceerend en verder personeel, om den studenten het onderwijs deelachtig te doen worden, dat hun toekomst. Dat hierbij verschillende docenten

ten deele aan het wetenschappelijk werk onttrokken worden door de zorg voor onderwijsbelangen, zal geen verwondering baren.

Het aantal studenten volgt nog steeds de stijgende lijn, een teeken, dat „men” nog steeds in de m.i. foutieve meening verkeert, dat het evenwicht tusschen de in de Maatschappij gevraagde tandheelkundige hulp, en het aantal tandartsen nog niet is gevormd.

Wel is waar, vragen de plannen tot tandheelkundige verzorging van het schoolkind en der Ziekenfondsleden, bij onze Oostelijke bureu reeds op hoogen trap van ontwikkeling, in de toekomst vele tandartsen, de financieele omstandigheden zijn echter thans niet zoodanig, dat deze plannen voorloopig een groei van het aantal studenten wettigen.

Moge de nieuwe periode, die het Universitair Tandheelkundig Onderwijs is ingetreden, het begin zijn van grooten bloei, van groote vermeerdering van onze kennis in vraagstukken, de Tandheekunde betreffende, en moge de Tandheekunde een waardige plaats blijven innemen aan de Utrechtsche Universiteit.
